

Berényi Klára

Fortuna lánya

Kormos István Dárius fia című versére

Hordtam gyönggyel
kivarrt szoknyát,
nem is szoknyát:
patak fodrát,
száz forintot
adtam érte,
pataktündér
kölcsonkérté.

Licitáltam
pántlikára:
ezüstszínű
holdsugárra,
ezer pénzért
lett az enyém,
most is fénylik
lányom fején.

Aranyláncom
Duna mélyén,
jó helyen van,
minek kérném.
Mért ugranék
a Dunának,
lánya valék
Fortunának.

Berényi Klára 1974, Debrecen. A Szegedi Tudományegyetemen (JATE) végzett magyar nyelv és irodalomtanár szakon, majd a Juhász Gyula Tanárképző főiskolán szerzett könyvtár-informatikus végzettséget. Jelenleg egy debreceni szakgimnáziumban dolgozott könyvtárostánárként.

Versírás a Nagyerdőn

„talán a gyepet” (Pilinszky)

A néma nap lecsúszik, vége már,
kiszúrta oldalát a vén fenyő,
csorog ki vére issza méla ág
leírom, épp elég a fényerő.

Ta-dam, ta-dam, kopogsz a vers falán.
Ülök tovább, lekésve villamost.
A fát lesem, a gyep helyett talán.
Mozdulna-e, ha te, ha itt, ha most?

Tudod

Tudod, hogy mind hiába,
járhatsz terápiába,
ha nem tudod, mi lennél,
magaddal szállsz vitába.

Vihetnek le a mélybe,
választ sűríteni képbe,
házad csak pár sor téglá,
fád fakó csonk kiégve.

Tudod, hogy visszasírod,
a jelent csak néha bírod,
ábránd lukába bújsz el,
nem jössz ki, csak kiírod.

Érlelhetsz kósza vágyat,
növelhetsz léha lázat,
de vigyázz, hogy szívedhez,
ne engedj töltött tárat.

Szötteged van ki fonja,
ne légy hát senki gondja,
olvass sokat Attilát,
s lehetsz tán epigonja.